

УДК 339.972

Жемба А. Й., к.е.н., доцент (Національний університет водного господарства та природокористування, м. Рівне)

НАПРЯМИ РЕФОРМУВАННЯ ВІТЧИЗНЯНОЇ ЕКОНОМІКИ ШЛЯХОМ АДАПТАЦІЇ МЕХАНІЗМІВ ЗАРУБІЖНИХ КРАЇН

Нові тенденції у світогосподарській системі, пов'язані з її глобалізацією та реструктуризацією світової економіки формують досить несприятливе середовище з огляду на економічні перспективи України. Головною метою інноваційного реформування України та формування конкурентоздатної вітчизняної економіки є приведення основних характеристик потенціалу у відповідність із потребами ефективного наукового забезпечення економічного зростання.

Ключові слова: нові індустріальні країни, реструктуризація економіки, кон'юнктура світових ринків, інноваційні технології, високотехнологічна продукція.

Вступ. Попередити ризики розвалу України під тиском екстремальних обставин і проблем, з якими стикаються соціум та політикум, може і повинна модернізаційна модель.

Економічне зростання країн та підвищення їх міжнародної конкурентоспроможності обумовлюється широким спектром розробок та впроваджень інновацій. Глобалізаційні процеси зумовили переорієнтацію світового виробництва на експорт високотехнологічної продукції. Формуються нові напрями економічних відносин, таких як обмін науково-технологічними досягненнями, трансфер інновацій та створення високотехнологічних кластерів. Ініціюються інноваційно-коопераційні відносини в рамках прийняття науково-технологічних програм глобальними інституціями.

Для рівноправної інтеграції України в інноваційний глобальний простір, вона має впроваджувати ефективні механізми регулювання інноваційною та науково-технологічною сферами, на основі імплементації досвіду провідних країн світу, підвищувати рівень реалізації проєктів по трансферу технологій, а також розвивати венчурний бізнес. Вищепераховані фактори обумовлюють актуальність питання реформування вітчизняної економіки шляхом адаптації механізмів зарубіжних країн.

Аналіз останніх досліджень. Серед відомих вітчизняних вчених,

які розглядали дану проблематику, варто виділити: В. Александрова, Л. Антонюк, Ю. Бажала, А. Гальчинського, В. Гейця, О. Гусева, А. Колодюка, О. Лапко, І. Новикову, І. Одотюк, Ю. Пахомова, А. Поручника, В. Семиноженко, Л. Федулову, В. Чиркова. Протягом останніх років опубліковано ряд досліджень зарубіжних науковців, присвячених питанням інноваційного розвитку економіки. Зокрема, досить широко ці питання висвітлюються у працях Дж. Грейсона, П. Друкера, Р. Нельсона, М. Портера, С. Стерна, С. Уінтера, Р. Уотермена, К. Фрімена, Дж. Фурмана, В. Домбровського, В. Іноземцева, В. Колосова, Д. Кокурина, Г. Фетисова та інших.

Методика досліджень. Світовий досвід показує, що потужне економічне зростання досягається в тих країнах, де структурна динаміка стає об'єктом стратегічного управління і активно використовується як здобуття стійких конкурентних переваг національної економіки.

Одним з головних завдань державного регулювання стає забезпечення конкурентних переваг національної економіки на світовому ринку, по-перше, шляхом створення найбільш сприятливих загальних умов для підприємництва, розвитку конкурентного ринкового середовища, по-друге, за рахунок підтримки конкурентоспроможності в тих сферах, в яких ці переваги не можуть бути реалізовані за посередництва механізму ринкової конкуренції.

Загальною тенденцією в економічно розвинених країнах є всеохоплююча державна підтримка науково-технічної сфери, машинобудівних галузей, впроваджувальних новітні результати науково-технічного прогресу [2, С. 58]. Об'єктом дослідження виступає інноваційний розвиток України в умовах глобалізаційних процесів.

Виходячи з того, що сьогодні Україна утвердила себе повноправним суб'єктом європейського та світового співробітництва, особливістю її економічного розвитку є взаємопов'язані тенденції – глобалізація – інформатизація – інновації, то постає проблема структурної перебудови її економіки. Забезпечення переходу до інноваційно-структурного типу економічного зростання є визначення тих галузей, для розвитку яких є сприятливі умови в державі [5, С. 42-49]. Предметом в даному дослідженні є проблеми інноваційної реструктуризації вітчизняної економіки та шляхи їх оптимізації.

Постановка завдання. В публікації ставиться мета обґрунтувати теоретичні та практичні підходи щодо вдосконалення механізмів реформування вітчизняної економіки шляхом адаптації механізмів зарубіжних країн. Досягнення відповідної мети передбачає вирішення таких завдань, як аналіз моделі інноваційного розвитку провідних країн

та можливість імплементації їх елементів на український вимір; визначення шляхів подолання розриву України та провідних країн світу в інноваційній сфері; визначення пріоритетних напрямів активізації процесів інноваційної реструктуризації, з метою забезпечення міжнародної конкурентоспроможності національної економіки.

Результати досліджень. Суть соціально-економічної трансформації у загальному вигляді зводиться до того, щоб змінити існуючий економічний порядок (економічну систему), забезпечити економічне зростання. Очевидно, що кожне суспільство зацікавлене в мінімізації витрат, пов'язаних із такою зміною. Ось чому, обираючи ту чи ту економічну стратегію, країна фактично визначає свій шлях поєднання перетворень із досягненням економічного зростання.

Нові тенденції у світогосподарській системі, пов'язані з її глобалізацією, поглибленням нерівності між розвинутими країнами і рештою світу, переструктуризацією світової економіки, яка визначається зміцненням нових центрів сили і зміною інститутів світового економічного порядку, зростанням дефіциту енергоресурсів і, відповідно, їхньої вартості, підвищенням ролі інфраструктурних факторів у соціально-економічному розвитку, дедалі більш жорсткими умовами міжнаціональної конкуренції, яка охоплює не тільки товарні ринки, але й ринки капіталів, технологій і робочої сили, формують досить несприятливе середовище з огляду на економічні перспективи України. У таких умовах енергоємність вітчизняної економіки, нестабільність світової кон'юнктури щодо українських товарів експортної групи, відсутність чіткої стратегії просування національних інтересів можуть стати фактором втрати конкурентних переваг, істотного уповільнення темпів росту ВВП при одночасному зростанні внутрішніх цін в Україні, тому, виходячи з цього, перед Україною постало питання реструктуризації та трансформації економіки у ринкову [2, С. 68].

Стратегії економічної стабілізації та зростання у нових індустріальних країнах є одними з найефективніших способів імплементації досвіду нових індустріальних країн на національний, тим самим посилюючи міжнародну конкурентоспроможність України та забезпечити її сталий економічний розвиток. Основні НІК – Гонконг, Південна Корея, Сингапур і Тайвань – за повоєнні роки перейшли від відсталої, напівфеодальної суспільно-економічної системи до сучасної високотехнологічної конкурентоспроможної економіки. У 1970-1980 рр. середньорічні темпи зростання ВВП по НІК становили 9,4% проти 5,8% по країнах, що розвиваються. Характерно, що цим країнам властивий низький рівень інфляції. У Південній Кореї за 2011 р. вона становить близько 4,2%, у Тайвані – 7,5%, в Гонконзі – 6% [8].

Таке стрімке економічне зростання дозволяє сьогодні говорити про досягнення цими країнами національного економічного успіху, чинники якого знаходяться в особливостях економічних стратегій, що дозволили поєднати потреби ефективного включення до світової економічної системи та збереження своєрідності національних суспільно-економічних систем.

Дослідники виділяють чотири "хвилі" економічного зростання у Південно-Східній Азії. Першу "хвилю" представляє Японія, другу – чотири "тигри" – Гонконг, Південна Корея, Сингапур, Тайвань, третю – Індонезія, Малайзія та Таїланд. До четвертої "хвилі" можна віднести "економічне диво" Китаю та В'єтнаму [6, С. 52].

Значну роль у відродженні економіки НІК другої "хвилі" відіграла державна власність. Держава брала безпосередню участь у формуванні виробничої інфраструктури та розвитку базових галузей – чорної металургії, важкого машинобудування, нафтохімії. Розвиток державної власності надав процесу побудови ринкової економічної структури чіткої стратегічної спрямованості. Через несформованість приватних економічних стратегій сферу об'єктів та суб'єктів державної економічної стратегії з компенсаційною метою було розширено. Поступово держава обмежувала втручання, яке компенсувалося ринковими механізмами, що розвивалися, хоча на початку 80-х років її частка у валових внутрішніх інвестиціях становила у Тайвані 49%, у Таїланді – 38%. Держава домінувала в галузях інфраструктури, комунальній сфері, енергетиці Тайваню, Сингапура, Таїланду, Південної Кореї.

На початку 60-х років уряд Південної Кореї втілював у життя послідовну стратегію побудови ринкової інфраструктури за допомогою регулювання інвестицій, адміністративного втручання в діяльність компаній, жорсткого протекціонізму. В електронній, машинобудівній, металургійній промисловості значна частка акцій традиційно належала державі. У 1961-1980 рр. вона повністю контролювала кредитну систему країни. Протягом 1963-1972 рр. число держпідприємств зросло з 52 до 108. Питома вага державного сектора у 60-х роках у видобувній промисловості становила 62,2%, у сфері виробничих послуг – 70-100%. У середині 80-х років 30-50% доданої вартості вироблялося у держсекторі.

Завдяки виваженим напрямкам державного інвестування в НІК спостерігалася фактична відсутність ефекту витіснення приватних інвестицій державними, що є однією з методологічних засад класичної економічної теорії. У 70-х роках частка державних інвестицій у ВВП НІК знаходилася приблизно на рівні середньої для країн з таким рівнем до-

ходу, а приватних – на 7 пунктів вище. На початку 80-х цей показник збільшився. Лише наприкінці десятиріччя почалося його поступове зменшення. Отже, йдеться про індукуючу роль державних інвестицій у НІК.

Першим і обов'язковим етапом розвитку НІК були індустріалізація та політика імпортозаміщення. На думку ряду дослідників, колосальний успіх цих країн зумовлений саме тим, що у період різких структурних зрушень в економіці розвинених країн, спричинених НТР, НІК уже мали завдяки індустріалізації достатні промислові потужності. Це давало їм можливість виходу на світові ринки та домінування у сегментах, які щойно утворилися або звільнилися.

Розуміючи, що стратегічного завдання – підвищення конкурентоспроможності на міжнародному рівні – можливо досягти лише за допомогою дієвих економічних суб'єктів, НІК одночасно сприяють розвитку великих фірм. Зокрема, у Південній Кореї, особливо у 70-80-х роках, активно здійснювалася стратегія сприяння злиттям, укрупненням та розширенням промислово-фінансових груп – "чеболь". Їхня кількість протягом 1975-1990 рр. збільшилася з 20 до 100, а кількість фірм, що входять до них, у 80-х роках – з 400 до 850. Наприкінці 80-х на частку 30 найбільших "чеболь" припадало близько 10% ВВП, 25% імпорту та 50% експортного виробництва. В останні роки спостерігалися спроби обмеження їхньої діяльності, проте помітного результату вони не принесли. Позитивною рисою промислово-фінансових груп такого типу є те, що вони створені, на відміну від японських "кейрецу", не навколо банку, а на основі торговельної компанії. Це спрощує їхнє включення до міжнародних економічних процесів, а також робить групи дієвішими та спроможними реалізовувати чітку послідовну економічну стратегію. Важливо й те, що вони беруть на себе значну частину соціальних функцій держави, фінансування наукових досліджень тощо. Завдяки таким особливостям "чеболь" можуть, на думку автора, розглядатися як стабілізатори нестабільних економічних систем [9].

Стратегія і тактика побудови промислової структури, адекватної потребам ринкової економіки, вироблялися за чітко визначеними стратегічними планами. У Тайвані вони мали чотирирічний термін виконання. Реалізація першого плану розпочалася у 1953 р. У Південній Кореї використовувалося п'ятирічне планування. Першу п'ятирічку там було розпочато 1962 р. Її мета – індустріалізація, збільшення продуктивності сільського господарства, розвиток базових галузей та імпортозаміщення. Пріоритетами другої (1967-1971 рр.) стали розширення експорту споживчих товарів, підвищення рівня самозабезпечення продукцією базових галузей, стимулювання розвитку сільського госпо-

дарства через збільшення експорту його продукції. Третій план (1972-1976 рр.) передбачав досягнення збалансованого зростання, вирівнювання розвитку регіонів, розширення бази важкої промисловості. З четвертої п'ятирічки (1977-1981 рр.) закладаються підвалини наукомістких виробництв, пріоритету набуває розвиток машинобудування, електроніки, хімічної промисловості. У п'ятій п'ятирічці (1982-1986 рр.) було заплановано поетапну лібералізацію південнокорейської економіки – реалізовано перехід на "плаваючий" валютний курс, лібералізовано зовнішньоекономічну діяльність, посилено кредитно-фінансові обмеження. Врешті, шостий та сьомий плани (1987-1996 рр.) були спрямовані на збільшення експортного потенціалу, на структурні зміни, розвиток наукомістких галузей, технополісів, на збільшення відкритості національної економіки.

Наприкінці 1993 р. у Південній Кореї було прийнято довготерміновий план "Стратегія інтернаціоналізації для нової економіки". У ньому передбачалося розширення експорту та інвестування за кордоном, відкриття внутрішніх ринків і фінансового сектора для залучення іноземних товарів і капіталів, надання більшої свободи підприємницької діяльності, заохочення розвитку сільського господарства [1, С. 90-96].

Отже, виходячи з особливостей економічних систем, на першому етапі НІК встановлювали як пріоритет розвиток сільського господарства, базових галузей, легкої промисловості, де працювали переважно низькокваліфіковані робітники. Наступним етапом був перехід до галузей, де використовувалася кваліфікованіша праця, в міру накопичення капіталів відбувалася переорієнтація на капіталомісткі виробництва, потім – на галузі з інтенсивними технологіями. Лише після того, як економічна система набувала збалансованості, а отже, стабільності, втілювалася у життя поетапна лібералізація економіки.

Однак, через невисокий рівень розвитку внутрішніх ринків, особливо у НІК третьої і четвертої "хвиль", головною метою відповідних стратегій є розвиток експортного виробництва. З одного боку, таке їхнє спрямування є джерелом сучасних техніки та технологій, сприяє підвищенню ефективності виробництва, збільшенню доходів та ВВП, надає можливість виходу на світові ринки та зменшує фінансовий ризик. З іншого - інвестиції знижують гнучкість експорту, перешкоджають його диверсифікації, призводять до розривів у технологічних ланцюгах, можуть витіснити компанії з національним капіталом, загрожують платіжному балансу країн-реципієнтів.

За останні роки компанії НІК за лідерством південнокорейських "чеболь" активізували інвестиції до розвинених країн Заходу. Експерти

виділяють певні причини, що зумовили такий процес. Передусім за умов посилення боротьби з порушеннями інтелектуальної власності придбання контрольних пакетів акцій надає найкращу можливість доступу до дорогих технологій, їх розвиток та ефективне впровадження. Оскільки НІК безпосередньо залежать від японського капіталу, це дозволяє їм використовувати непрямі шляхи для володіння новітніми технологіями та зменшення залежності від імпорту. Поширено придбання контрольних пакетів акцій відомих фірм з метою заволодіння їхніми товарними знаками та зайняття відповідних позицій на ринках. Маючи власні компанії у розвинених країнах, можливо швидко розпочати виробництво потрібної продукції, реагуючи на ринкову кон'юнктуру, а також налагодити взаємне забезпечення компонентами між підприємствами. Врешті-решт, придбання іноземних підприємств має стабілізуючий ефект, оскільки знижує залежність компаній від регіональних ринків та кон'юнктури і дозволяє "згладити" циклічність економіки [4, С. 50].

Виходячи з цього, на сучасному етапі, пріоритетним вектором забезпечення сталого економічного розвитку НІК є орієнтація на розвиток та впровадження інноваційних технологій, які стають рушійною силою сьогоденних глобальних перетворень.

Для України необхідність визначення свого місця в світовій економіці є важливим і досить складним завданням. У сучасних умовах входження України у світове господарство відбувається в умовах розвитку глобалізаційних процесів, в яких вона є об'єктом, а не суб'єктом, що не дозволяє Україні швидко реалізувати заплановані послідовні етапи утвердження на світовому ринку. Тому Україні необхідно визначити таку стратегію інтеграції у світове співтовариство, яка б призвела до економічного зростання та допомогла зайняти місце серед високо розвинутих держав світу, що відповідає стратегії розвитку України в цілому.

Тому економічні стратегії національних урядів у подальшому мають акцентуватися на вирішенні, передусім, таких проблем:

- підтримування передових позицій у наукових дослідженнях і технологіях з ряду пріоритетних напрямів (нанотехнології, ядерна енергетика, авіа-, ракетно- і суднобудування, новітнє матеріалознавство і т.д.) шляхом створення потужних об'єднань вітчизняних підприємств однієї галузі, а також розвитку виробничої кооперації з відповідними фірмами Євросоюзу, країн СНД та Азійсько-Тихоокеанського регіону. Адже сьогодні високою є вірогідність нових технологічних проривів, які ґрунтуватимуться на відкриттях ХХІ століття в біології, медицині, інформатиці, космічних дослідженнях, створенні нових матеріалів і

джерел енергії;

- входження або утримання/посилення позицій в глобальному обороті високотехнологічної продукції та технологій;

- спеціалізація з надання інтелектуальних послуг в галузі фундаментальних і прикладних наукових досліджень і професійної освіти.

Особливостями технологічного розвитку у найближчі десятиліття стануть, по-перше, розвиток технологій, що формуються на стику різних предметних галузей, а по-друге, посилення дифузії сучасних високотехнологій в середньо- та низькотехнологічні сектори виробничої сфери. Очікується формування нових виробничих технологій, що забезпечують в рамках традиційних галузей суттєву зміну характеру виробничих процесів і властивостей готової продукції. Зростання продуктивності у світі все більше спиратиметься на нагромадження не фізичного, а людського капіталу та підвищення вкладу в економічне зростання економіки знань.

Вітчизняній економіці заважають вписатися у світовий економічний процес з метою забезпечення внутрішніх потреб сталого розвитку наступні чинники:

По-перше, українська економіка залишається слабодиверсифікованою і, відтак, вразливою до коливань кон'юнктури світових ринків, характеризується низьким рівнем інновацій та ефективності використання ресурсів. Джерела експортно-сировинного розвитку, які базуються на інтенсивному нарощуванні металургійного та сировинного експорту в умовах заниженого обмінного курсу гривні, на сьогодні фактично є вичерпаними. Україна вже не може підтримувати конкурентні позиції у світовій економіці за рахунок дешевої робочої сили та економії на розвитку освіти і охорони здоров'я.

По-друге, однією з сутнісних характеристик вітчизняної економіки є роздвоєність: офіційна заробітна плата і неофіційна, управлінський прибуток і балансовий, ринкова вартість нерухомості і балансова тощо.

З одного боку, Україна визнана країною з ринковою економікою, досягнуто високий рівень її відкритості. Але, з іншого, сформований в Україні національний ринок є недосконалим, не всі ринкові інститути мають адекватний ступінь розвитку, інвестиційний клімат вимагає істотного покращання, підвищуються політичні ризики ведення підприємницької діяльності. Передусім все це є наслідком формування ринкових механізмів на фоні певної односторонності початкової стадії реформ, надмірного акценту на монетарній та бюджетній політиці держави, що мала в основному стабілізаційний характер.

Зростаюча залежність від зовнішніх факторів стимулює нестабільність і кризи, під тиском яких більшість еліт країни намагається увійти у сферу зовнішнього політичного та економічного впливу.

Господарські структури не мають достатньої економічної мотивації у вирішенні завдань технологічної та структурної модернізації виробництва, формування та освоєння нових товарних ринків. Низький інноваційно-технологічний рівень виробництва впливає навіть на таку, здавалося б, успішну галузь, як металургія, продукція якої лише частково покриває потреби внутрішнього ринку. Не вдається зупинити тенденцію старіння основних фондів, що негативно впливає на ефективність виробництва та приховує у собі перманентну загрозу техногенних катастроф.

Сьогодні мова має йти про позиціонування України в геоekonomіці з тим, щоб в результаті була змінена сама якість участі країни в міжнародних економічних процесах, враховуючи нову розстановку сил у світовій економіці.

Одним з ключових завдань реструктуризації економіки України є перехід на інноваційно-технологічний розвиток, орієнтиром якої є входження до групи країн, де домінує інноваційний шлях розвитку та до групи ново індустріальних країн. Вихідними умовами формування ефективної економічної системи, здатної на прискорений розвиток, та відповідно сприятливого ділового клімату є утвердження прав приватної власності (перш за все, на землю та нерухомість) та забезпечення їх захисту, створення рівних умов конкуренції, розвиток стійких і ефективних фінансових інститутів та інститутів, що здійснюють адміністрування в економіці сьогодення. Прискорення темпів інноваційної діяльності та підвищення її ефективності мають характеризуватися, передусім: активізацією структурної перебудови економіки і відповідним удосконаленням її матеріально-технічної бази з метою досягнення її сприйнятливості до науково-технічних новацій; більш досконалим і глибоким обґрунтуванням соціально-економічної доцільності, можливостей впровадження науково-технічних розробок на стадії їх планування з врахуванням рівня пріоритетності і престижності на ринках; підвищенням рівня фінансування науково-технічних розробок з урахуванням цього аспекту законодавчою базою, а також розширенням масштабів залучення позабюджетних коштів, особливо для інноваційної діяльності.

Основні проблеми, які стримують інноваційний розвиток України є: відсутність науково-методологічної бази формування інноваційної системи; відсутність системності у здійснюваних державою заходах щодо реалізації інноваційного потенціалу національної економіки;

державне управління інноваційною діяльністю здійснюється без чітко сформульованої стратегії науково-технологічного та інноваційного розвитку, інтегралу її реалізації, послідовної на вираженій зовнішньої та внутрішньої економічної політики; відсутність дієвої системи пріоритетів розвитку науково-технологічної сфери: пріоритети інноваційного розвитку проголошені суто формально, механізми їх реалізації не відпрацьовані; неготовність апарату державного управління до предметної діяльності, спрямованої на інноваційний розвиток економіки; державне управління інноваційною діяльністю забезпечується за галузевим принципом; нескоординованість дій суб'єктів інноваційної діяльності; недостатність фінансових ресурсів для забезпечення наукових досліджень та впровадження інноваційних розробок; недовершеність нормативно-правової системи регулювання і стимулювання інноваційної діяльності; незважаючи на те, що базове законодавство, необхідне для формування в Україні розвиненого ринку інноваційної продукції, вже значною мірою створено, його практичне використання стримується вкрай недостатньою інфраструктурою, нерозвиненістю системи захисту інтелектуальної власності; повільне формування в Україні сучасного і масштабного ринку інноваційної продукції.

Висновки. Забезпечення стабільних темпів розвитку економіки України в середньо- та довгостроковій перспективі потребує реалізації з боку держави ефективних інституційних перетворень у напрямку реформування інститутів власності, створення ринкової інфраструктури, розвитку корпоративного руху, підвищення ефективності виробництва та обміну, реалізації програми енергозбереження; проведення жорсткої бюджетної політики шляхом зміцнення бюджетної дисципліни, підвищення контролю за видатками, оптимізації пільгового оподаткування при зменшенні податкового навантаження на виробників, вдосконалення системи державних закупівель; використання ефективних інструментів грошово-кредитної політики щодо забезпечення необхідної збалансованості монетарних і макроекономічних показників.

Стратегія виходу України на міжнародний рівень забезпечуватиметься за рахунок соціально-економічних, освітньо-професійних та нормативно-правових перетворень в сфері інновацій. Відмова від інноваційної політики може призвести до консервації накопичених у країні передумов структурної деградації – оскільки стабілізаційне зростання останніх років (відновлення потенційного ВВП) не є достатнім свідченням позитивних довгострокових перспектив української економіки і підвищення її конкурентоспроможності у світовому економічному просторі. Успішна інноваційна реструктуризація національної

економіки залежить від імплементації світового досвіду та інноваційних моделей провідних країн.

1. Андрианов В. Роль государства в формировании рыночной модели динамичной экономики в Южной Корее / В. Андрианов // Экономист. – 1994. – № 8. – С. 90–96.
2. Инновационный менеджмент : справ. пособие / под. ред. П. Н. Завлина, А. К. Казанцева, Л. Э. Миндели. – СПб. : Наука, 1997. – С. 560.
3. Портер М. Международная конкуренция / М. Портер. – М., 1993. – С. 87–90.
4. Экономическое чудо или экономическая загадка? (социальное рыночное хозяйство и его применение. Теория А. Мюллера-Армака, обоснованная теологически и политологически, дополненная предложениями по применению. В кратком изложении Г. Бласко. – К. : Світовид, 1992. – 60 с.
5. Чухно А. Постиндустриальная экономика: теория, практика и их значение для Украины // Экономика Украины. – 2001. – № 6. – С. 42–49.
6. Шань Вэйянь. Смешанная система и продолжение рыночных реформ в китайской экономике // Вопр. экономики. – 1992. – № 11. – С. 53-62.
7. Шумпетер Й. Теория экономического развития / Й. Шумпетер. – М., 1982. – С. 180; 369; 390; 405.
8. "PROFY_TO_BUSINESS" или где в Интернете лежат большие деньги": http://nattan.biz/aspektorium/it/02/01_02_0002.htm.
9. <http://old.niss.gov.ua>

Рецензент: д.е.н., професор Сазонець О. М. (НУВГП)

Zhemba A. Y., Candidate of Economics, Associate Professor (National University of Water Management and Nature Resources Use, Rivne)

DIRECTIONS OF THE NATIONAL ECONOMY REFORMING BY ADAPTING MECHANISMS OF FOREIGN COUNTRIES

New trends in the global system, associated with its restructuring and globalization of the world economy form a rather unfavorable environment in view of the economic prospects of Ukraine. The main goal of the innovative reforming Ukraine and formation of a competitive domestic economy is bringing the main characteristics of the technical potential in compliance with the requirements of effective scientific support of the economic growth.

Keywords: new industrialized countries, the restructuring of the economy, the situation on the world markets, innovative technology, high-tech products.

Жемба А. И., к.э.н., доцент (Национальный университет водного хозяйства и природопользования, г. Ровно)

НАПРАВЛЕНИЯ РЕФОРМИРОВАНИЯ ОТЕЧЕСТВЕННОЙ ЭКОНОМИКИ ПУТЕМ АДАПТАЦИИ МЕХАНИЗМОВ ЗАРУБЕЖНЫХ СТРАН

Новые тенденции в мирохозяйственной системе формируют достаточно неблагоприятную среду, учитывая экономические перспективы Украины. Главной целью инновационного реформирования Украины и формирования конкурентоспособной отечественной экономики является приведение основных характеристик потенциала в соответствие с потребностями эффективного научного обеспечения экономического роста.

***Ключевые слова:* новые индустриальные страны, реструктуризация экономики, конъюнктура мировых рынков, инновационные технологии, высокотехнологичная продукция.**
